

първите есенни дъждове те ще потеглят надолу. Никейците трябваше да бъдат веднъж за винаги изгонени от полуострова.

Вечерта, когато свали царските си одежди, и облече проста ^{мюнхенско} ~~монхенско~~ ^{расо и колени} ~~францисканска~~ ^{туника, бос, превързан през кръста с въже} ~~николени~~ ^{ни} на мраморния под, пред Разпятието, самодържецът чу тихите стъпки на Анна, която идваше при него. В ръцете си държеше своето любимо Добрейшово Четвероевангелие.

Той се прекръсти, стана и отвори вратата. Никога до сега той не бе виждал жена си по-бледа и по-натъжена. С тревога той я отведе към едно кресло, помоли я да седне, попита я какво има, какво се е случило.

- Нищо не се е случило... - каза тихо царицата, като разлистяше полека дебелите пергаментови листове, спирайки разсеяно взор върху рисунките, изпъстрени с разноцветни шарки: синьо, кафяво, керемиденочервено, ясногълбово... - И какво може да се случи повече? Тъй е тежко на душата ми, Асене... Ти заминаваш за Средец и кой знае дали ще се видиме вече преди потеглянето на войските. Имам да ти говоря...

Тя внезапно се смъкна на колене, обви краката му с ръце, дигна умолително очи към него.

- Още има време, царство ти... Още не е късно... - безпокойство заглуши гласа ѝ. - Тъй се свива сърцето ^{ми} ~~му~~ пред идващите дни... Такава боязън смущава духа ми, като че ли нещо грозно и нечувано ни дебне и може всеки миг да връхлети над нас...

Влага замъгли светлите и зеници.

~~Влага замъгли светлите и зеници.~~

- Ако имаш поне капка обич към мене, послушай ме! Не слизай надолу към юг! Върни Елена на съпруга ѝ. Поднови приятелството с Никея... Може би ще се учудиш защо ти говоря така. Аз, вярващата и предана на папата католичка... Знам, че с това ти ще го разгневеш грозно. Той ще се помъчи да ти напакости. Ала бой се да не разгневеш Този, който стои над папата и над всички нас...